

Amar Khalils grundlovstale

Taler

Amar Khalil
Medicinsturerende og stifter
af Vores Fælles Historie

Dato

5. juni 2024

Sted

Skamlingsbanken

Omstændigheder

Sammen med 11 andre unge blev Amar Khalil inviteret af RØST til at holde deres bud på en grundlovstale ved historiske Skamlingsbanken.

Da jeg var 13 år gammel, fik jeg for første gang fingrene i den her udgave af grundloven (vis bog). Da jeg blev fortalt, at det her var grundloven, blev jeg helt forbavset. “Er det der grundloven? Kun det?”, og det var det skam. Hele den danske forfatning var samlet heri. Min nysgerrighed blev vakt, og jeg ville vide, hvad mine rettigheder egentlig var, som dansk statsborger, og om de nu alle kunne nå at stå her.

Efter at have læst grundloven, undrede jeg mig over, hvorfor kun ét kapitel ud af lovens 11 kapitler omhandlede borgerens rettigheder, mens alt det andet, om regeringen, domstolen og kongen, fyldte så meget. Senere indså jeg, at de resterende kapitler i grundloven faktisk sørgede for, at mine rettigheder blev respekteret og overholdt, herunder vigtigheden af min stemme.

For når vi fejrer grundlovsdagen, fejrer vi ikke blot et sæt love, der er nedskrevet i en 175 år gammel bog, men vi fejrer selve demokratiet. Vi fejrer folkestyret og rettigheder til den enkelte borgers ytringsfrihed, religionsfrihed og pressefrihed.

Demokrati handler om at alle bliver hørt. At alle bliver taget i betragtning. Det handler om at vores perspektiver altid har en værdi, og dermed kan have indflydelse i det større billede. Så når konflikter opstår både i og udenfor Danmark, som folket vil have løst, så er det vores ret at tale om dem og blive hørt.

Som ung dansk minoritetsborger med Palæstinensisk og Libanesisk ophav, har jeg stort set samme ønsker og drømme for Danmark, som mange andre unge.

Men jeg har også nogle opråb til staten, som åbenbart er unikke for folk som mig. Folk, der i mange tilfælde isoleres, frem for at inkluderes. Et enkelt kig på mig, og jeg er en af *dem*- ikke en af *os*.

Det har været særligt svært for mig i den seneste tid. Det sidste halve år for at være helt præcis. Folkedrabet på Gaza står mig nemlig meget nær. Selvom jeg er født og opvokset i Danmark, startede min historie ikke her. Den startede delvist i byen Akka, også kendt som Akko, i Palæstina, som kendetegnes som værende en idyllisk lille havneby med frisk fisk og robuste mure, som gennem flere hundrede år har stået og beskyttet byen og berørt flere civilisationer. Det var selvsamme mure, min farfar blev tvunget ud af. Det var inden for selvsamme mure, at min oldefar blev myrdet.

Selvom min farfar blev tvunget ud af Akka, ud af Palæstina, så glemte han aldrig, og derfor lever fortællingen stærkt videre i hans børnebørn. Min far blev født i Libanon, hvorfra han flygtede til Danmark som 18-årig for at undgå krig og fattigdom, og bare for at få *en* ekstra chance i livets lotteri. Og derfra startede min historie. Sådan blev *jeg* til andengenerationsindvandrer i Danmark. Den del af min historie har delvis formet mig til den person, der står foran jer i dag, og den person jeg møder op som, hver dag. Også når det gør særligt ondt.

Problemet er, at jeg føler, at jeg kæmper en kamp som en enkeltstående borger. At kampen udelukkende er forbundet til mit ophav og derfor ikke er andres kamp at kæmpe. Men det *burde* være en kollektiv kamp for demokratiet, en kamp for menneskerettigheder og en kamp for retfærdighed. Kampen for et frit Palæstina er ikke kun min, fordi jeg har palæstinensisk ophav, men en kamp for alle, der kæmper for frihed og menneskerettigheder.

For vores grundlov bygger på et sæt værdier, der skaber rettigheder for det enkelte menneske. Det gør lille Danmark til en del af en større enhed og forbinder os med hinanden. Og når folket kollektivt på tværs af kulturer, religiøse synspunkter og livssyn samles i de danske gader i et opråb til magthaverne om fred og retfærdighed, så føler jeg mig mindre alene. Dét, giver mig håb.

Men menneskerettigheder er ikke noget værd, hvis ikke de gælder for alle.

Knap 10 år efter jeg læste grundloven for første gang, står jeg nu her. Og med de her ord håber jeg, at I vil huske grundlovens værdier, som er demokratiets værdier.

Værdier om mangfoldighed og fællesskab og påmindelsen om, at vi har en styreform, vi kan være stolte af- folkestyret. Så lad folket styre! Lad os lytte til hinanden og stå sammen om de vigtige demokratiske kampe, vi skal kæmpe!

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/amar-khalils-grundlovstale-2024>